



JETTY HAGE

**HET HUIS
ACHTER DE
ZEEDIJK** Roman



In de verte klinkt het geluid van de misthoorn. Het is een diep doordringende roep, die een rilling langs je ruggenwervel veroorzaakt. De lucht hangt als een dikke, donkergrijze deken over de polder. In de hoek waar twee dijken elkaar kruisen, staat een klein huis. De muren zijn gewit en de dakpannen zijn grijs. Vanuit het huis is de weg die over de dijk loopt nu niet te zien. Achter het huis is nog een dijk. Dat is de nieuwe dijk die langs het water ligt. Die is om het water van de Eendracht tegen te houden. Jaren geleden was dat hard nodig. Toen was het springtij en hoogwater. Ook waaide er een westerstorm met windkracht 10. Nu is het bladstil, maar dit is misschien nog angstaanjagender.

Voor het raam is even een gezicht te zien. Heel even bewegen de gordijnen.

Vanaf de weg is dat niet waar te nemen. Zeker vandaag niet. Het is nooit druk met verkeer op de dijkweg. Alleen de mensen die vanuit de Veerweg naar het andere dorp rijden, komen voorbij. Wandelaars zijn er wel, vooral met hun honden.

Bij het huis komt haast nooit iemand. Zelfs de postbode niet, want de brievenbus staat bovenaan op de dijk. Vlak voor de geasfalteerde weg die naar het huis loopt, staat een paal waar de groene bus aan vastzit.

De mensen in het dorp vroegen zich in het begin weleens af wie de bewoners zijn. Maar omdat er niets gebeurt, is de nieuwsgierigheid langzaam afgezakt. Wie de bewoners ook zijn, ze bemoeien zich helemaal niet met de dorpingen. Dat werkt averechts in zo'n kleine gemeenschap. Ze doen geen boodschappen in de supermarkt, de enige winkel die het dorp rijk is. Naar de kerk komen ze ook niet. Dus het kan niet veel soeps zijn. Vreemdelingen die iets te verbergen

hebben. Anders hoef je je toch niet zo afzijdig te houden?

Ruim een halfjaar geleden hebben de oude eigenaars het huis verkocht. Zelf gingen ze in een seniorenhuisje wonen omdat ze het allemaal niet meer konden verzorgen. Maar wie de kopers waren, was niet bekend, dat was door de makelaar geregeld. Daar hoefden Mien en Kees zich niet druk om te maken. Ze hadden al genoeg aan hun oude hoofd.

Op de dijkweg komt een bestelbus langzaam aanrijden. De chauffeur moet extra goed opletten vandaag. Voor de inrit blijft hij staan en hij kijkt om zich heen. Door de mist die steeds dikker wordt, is het huis niet meer dan een donkere schim.

Toch moet hij daar zijn. Hij heeft een pakketje dat niet in de brievenbus past. Maar kan hij daarginds draaien met zijn bus? Achteruitrijden gaat nu helemaal niet. Het is beter om uit te stappen en het stukje naar het huis te lopen.

De donkerharige jongeman pakt de kartonnen doos van de stoel naast hem, zet de knipperlichten van de auto aan en stapt uit. Hij neemt het zekere maar voor het onzekere. Vandaag is zijn eerste werkdag als bezorger. Hij woont midden in het dorp, maar hier is hij nog nooit geweest. Is er wel iemand thuis? Het is het laatste bezorgadres voor vandaag.

Met een harde klap slaat hij het portier dicht en hij sluit met een druk op de sleutel de bus af. Na tien grote stappen wordt het huis zichtbaar. Voor het huis is een heg. Geen hoge, maar ter afscheiding. In de heg zit een ijzeren hekje. Voorzichtig tilt hij het metalen slotje op. Dan ziet hij vlak voor zich een rood tegelpad dat naar een groene voordeur leidt. Links naast de voordeur is een groot raam waar roomkleurige gordijnen voor geschoven zijn. Er staat geen plant tussen zoals bij de meeste mensen het geval is. Voor hij bij de deur is, kijkt hij om naar zijn bus. Die is nu veranderd in een donkere schim.

Langzaam gaat zijn hand naar de koperkleurige belknop rechts naast de deur. Hij trekt eraan. Binnen klinkt een heftig geklingel. Even houdt hij zijn adem in. Stel dat ze hier een grote hond hebben. Dat is heel vaak zo in die huizen buiten het dorp. Normaal, natuurlijk, om zo'n dier te laten waken. Maar het blijft stil. Geen geluid komt er vanbinnen noch vanbuiten.

Wat moet hij nu doen? Nog een keer aan dat ding trekken? Hij moet toch van zijn laatste pakje af. Het is niet groot en niet zwaar.

Zou hij het voor de deur neerzetten en een briefje in de brievenbus doen?

Maar er zit geen brievenbus in de deur, die staat vooraan op het pad. Dus is dat geen optie.

Net als hij zijn hand omhoog doet om weer de koperen knop te pakken, valt zijn oog op het midden van de deur. Daar zit een raampje van matglas. Op dat raampje zit een papiertje geplakt. Het is maar een klein, wit velletje. Toch vreemd dat hij dat nog niet opgemerkt had. Het komt vast omdat hij nerveus is. Erg zenuwachtig, kun je wel zeggen. Hij staat hier helemaal alleen in de dikke mist. Onzichtbaar voor iedereen die eventueel voorbijkomt op de weg. Bij dit huis waarvan niemand weet wie er woont.

Dit alles vliegt door zijn hoofd terwijl hij zijn telefoon uit zijn broekzak haalt. Met de zaklampfunctie schijnt hij op het papiertje om te lezen wat erop staat:

Geachte bezorger,

Zou u zo vriendelijk willen zijn om het pakje voor de deur neer te zetten?

B.v.d.

De kleine, kriebelige lettertjes zijn met een balpen geschreven, maar er staat geen naam op. Niets waardoor hij iets wijzer kan worden. Het enige wat hij eraan kan zien, is dat het geen ouder iemand is. Die hebben een heel ander handschrift. Net als zijn ouders. Opa en oma helemaal.

Opeens schiet hem iets te binnen. Een naam? Het pakje. Daar moet een naam op staan. Dat hij daar niet eerder aan gedacht heeft! Dat is normaal gesproken niet belangrijk. Als hij het adres maar weet, dat is voldoende.

Meteen draait hij de doos om. Aan de ene platte kant zit een etiket. Schichtig kijkt hij even naar de deur. Zouden ze naar hem kijken?

Maar hij doet toch niets verkeerd als hij nog even kijkt of

dit toch wel het goede adres is? Weer knipt hij de zaklamp aan en dan ziet hij het staan in zwarte, getypte lettertjes.

Vivian de Groot

Oude Zeedijk 16

De postcode en de plaatsnaam.

Snel zet hij de doos tegen de deur aan. Als de bewuste dame de deur opendoet, zal het naar binnen vallen. Maar dat is zijn zorg niet. Hij heeft gedaan wat er gevraagd wordt.

Dan draait hij zich om en sprint het pad af naar zijn allerlaatste opdracht. De bus afleveren.

‘Vivian,’ fluistert hij, als hij achter het stuur schuift.

Dat is een naam die hier niet voorkomt. Hij kent in ieder geval niemand die zo heet. Maar ja, waar denkt hij aan? Het is vast een eigenaardige vrouw, want wie verstopt zich in een huis? Dat geeft toch te denken? En tegenwoordig met al die buitenlandse mensen zeker. Dat is ze niet, aan haar achternaam te zien. Dat is een gewone Nederlandse naam. Niks bijzonders, behalve hier op het dorp. Maar dat zegt niets. Zo, hij is bij de loods. Nu geen gepieker meer over een vreemde dame. Hij gaat lekker naar huis. Z’n moeder heeft vast iets gemaakt wat hij graag lust. Hij heeft trek. Het is voor hem en haar een speciale dag omdat hij voor het eerst na zijn schooltijd een echte baan heeft. Tussendoor had hij wel een bijbaan die hij al tijdens school deed. Dit is nog wel niet wat hij eigenlijk wil, maar het is wat en het brengt in ieder geval geld in het laatje. En daar gaat het nu om. Dat hebben ze hard nodig.

In het dorp is het stil en schemerig. Het licht van de straatlantaarns schijnt door de grijze mist, maar het heeft weinig effect. Alles klinkt gedempt, behalve de misthoorn. De auto’s die door de smalle straten rijden, maken zelfs een ander geluid.

Jeremy rijdt zo snel hij kan op zijn rammelende fiets naar huis. Zijn eerste werkdag zit erop. Vanmorgen ging het allemaal perfect, maar na de middag begon de mist op te zetten. Toen werd het lastiger om de adressen te vinden. Gelukkig heeft hij een tomtom, anders zou het nog langer duren. En

tijd is geld. De pakketten moeten bezorgd worden.

In de straat achter het kleine centrum draait hij het pad in waar hij achter het huis uitkomt waar hij al heel lang woont. Hier is hij niet geboren, wel getogen. Eigenlijk weet hij niet beter, hier hoort hij thuis. Zijn moeder is de liefste vrouw die hij kent. Natuurlijk is hij het niet altijd met haar eens, dat hoort er nu eenmaal bij. Toch houdt hij van haar, al is zij niet zijn biologische moeder. Dat woord kan hij niet uitstaan. Dan is het net of het over eten gaat. Dat is tegenwoordig alleen maar goed als het dit etiket opgeplakt krijgt. Maar deze vrouw is zijn moeder, al heeft zij hem niet gebaard. Vanaf zijn tweede jaar woont hij bij haar in dit huis, dus hij weet niet beter. Zij is zijn moeder en haar man was zijn vader. Een supervader was het. Tot vier jaar geleden. Toen werd hij ziek, erg ziek. Daar is hij niet van genezen, en nu heeft hij geen vader meer. Hij woont nu samen met de liefste moeder die je je maar wensen kunt.

Ze wacht op hem met iets lekkers. Dat heeft ze klaargemaakt nadat zij van haar werk is gekomen. Zij werkt vijf hele dagen in de week om in hun onderhoud te kunnen voorzien. Daarom wilde hij ook zo gauw mogelijk na zijn opleiding aan het werk. Dan kan hij eindelijk in zijn eigen onderhoud voorzien. Dat wil zij niet, maar hij wil dat wel. Zij wil dat hij ervan gaat sparen voor als hij de liefde vindt. Dan moet hij toch wat op zijn bankrekening hebben staan. Maar dat staat allemaal nog ver van hem af. Hij is niet verliefd. Wel geweest. Op een klasgenootje. Dat bleek een oppervlakkige liefde van beide kanten. Ze was erg leuk om te zien, en dat vond zij van hem ook. Zijn uiterlijk is niet zoals de meeste jongens uit het dorp. Zelfs niet van alle dorpen op het eiland. Natuurlijk zaten er op het vmbo wel meer jongens met een iets donkerder huidskleur. In de zomer valt hij minder op, dan proberen ze hem allemaal in te halen. Hij hoeft er geen moeite voor te doen en doet dat dan ook niet. Aan de zeedijk kon hij zijn tijd niet verspillen met in de zon te gaan liggen. Even zwemmen, dan naar de supermarkt om de vakken te vullen. Ze hadden hem graag, want hij ging nooit met vakantie. Daar hadden ze gewoonweg geen geld voor. Dat was

ook al zo toen zijn vader nog leefde.

Als hij de keukendeur opendoet, komt hem al een heerlijke geur tegemoet. Door de kilte waar hij net uit komt, ruikt het nog lekkerder dan anders.

‘Dag Jeremy, dat valt mee. Ik dacht, die zal wel laat zijn door dit weer. Is het allemaal gelukt?’

‘Prima, ma. Alleen vanmiddag werd het wat lastiger. Maar alles is afgeleverd en dat is de bedoeling.’

‘Kiek es an. Mooi om te horen, jongen. Kom dan nu maar snel aan tafel.’

Na het gebed schept zijn moeder twee volle lepels stampot op zijn bord. Daarop legt ze een worstbal. Zelf neemt hij er wat zilveruitjes bij. Dan is het even stil in de keuken. Ze genieten van de boerenkoolstampot. Dat gerecht past precies bij de tijd van het jaar. Een donkere, kille herfstdag. Als nagerecht heeft ze warme griesmeelpudding gemaakt. De pannen zijn bijna leeg als ma uit de Bijbel gaat lezen. Na het dankgebed helpt Jeremy met afruimen en de afwas. Hij denkt er niet aan om te gaan zitten en haar het werk te laten doen. Zij heeft ook gewerkt, zwaar huishoudelijk werk op de boerderij waar haar man ook gewerkt heeft. En ze heeft het eten klaargemaakt.

‘Heb je nog iets bijzonders meegemaakt tijdens je rit?’ vraagt ze terwijl ze de borden in het sop bewerkt.

Hij haalt zijn schouders op. ‘Niet echt. Het was goed op-letten, dat wel. Ik moet proberen om zo min mogelijk om te rijden. Dus moet je de pakketten zo neerleggen dat je zo kort mogelijk onderweg bent en zo weinig mogelijk moet rijden. Efficiënt heet dat, volgens mij,’ laat hij erop volgen.

‘Dat snap ik. En waren alle mensen thuis om het aan te pakken?’

‘Nee, de meesten zijn aan het werk. Dan hebben ze een adres opgegeven in de straat waar je het moet brengen. Of de buurvrouw, meestal een oudere, neemt het aan. En o ja, het laatste pakje moest ik bij het huis achter de zeedijk brengen.’

Bij de laatste zin houdt ze op met afwassen en ze kijkt hem nieuwsgierig aan.

‘En? Heb je de bewoner gezien?’

Hij schudt even met zijn hoofd.

‘Er zat een briefje op de deur of ik het daar neer wilde zetten.’

‘Jammer. Nu weten we nog niet wie daar woont.’

‘Sorry, ma. Maar ik weet wel een naam.’

‘Stond die onder dat briefje?’

‘Nee, ik bedacht opeens dat er op het pak toch een adresetiket zit. Daar stond het op. Ik denk dat het een jonge vrouw is, aan het schrift op het briefje te zien. Ze heet Vivian de Groot.’

‘Die voornaam komt niet vaak voor. Hier in ieder geval niet, zover ik weet.’

‘Inderdaad, ik ken ook niemand die zo heet. Die achternaam is bekender.’

‘Boudewijn de Groot,’ lacht zijn moeder. ‘Een zanger.’

‘Leuk, maar dat zal vast geen familie zijn.’

‘Zal ik haar een kaartje sturen?’ vraagt ze met een lachje, maar met een ondertoon waaraan hij merkt dat ze het meent.

‘Ma! Alstublieft niet.’

‘Misschien is ze wel erg eenzaam. Volgens de mensen die er dagelijks langs wandelen met hun hond komt er bijna nooit bezoek.’

‘Misschien is het huis helemaal niet bewoond. Is het alleen een postadres.’

‘Dat geloof je toch zeker zelf niet? Je moest er een pakket bezorgen.’

‘Ja, dat is zo. Maar nu wil ik het er niet meer over hebben. Ander onderwerp.’

Door de gordijnen heen zag ze de jongen aan komen lopen. Ze verwachtte het pakje vandaag. En wat het bedrijf beloofde, gebeurde. Het werd gebracht ondanks dat het verschrikkelijk mistig is. De bus waarmee het gebracht werd, kon ze niet goed onderscheiden. Het was een donkere vlek. Ook de jongen kon ze niet goed zien, maar dat kwam meer door de glasgordijnen. Zij wil niet gezien worden, dus kan ze zelf de ander ook niet goed zien. Het enige wat haar opviel, was dat hij een donker uiterlijk had. Een buitenlander dus.

Is dat wel vertrouwd, dacht ze even. Haar hart bonsde toen

het harde geluid van de bel door het huis galmde. Waarom deed hij dat? Ze had toch een briefje opgeplakt? Was het er misschien af gevallen? Weggewaaid? Of wilde hij nagaan of er echt niemand was?

Roerloos was ze blijven staan. Ze was er niet. Voor geen goud maakte ze de deur open. Nee. Ze is niet voor niets hier in dit afgelegen huis gaan wonen. Niemand hoeft te weten wie zij is en waar ze vandaan komt.

Opeens bedenkt ze iets.

Mijn naam. Ik heb iets doms gedaan.

Het blijft stil na het geklingel. En de jongen is nog niet weggegaan. Hij staat nog voor de deur.

Wat doet hij daar zo lang?

Eindelijk ziet ze hem met grote stappen weglopen.

De bezorger gaat ervandoor. De pakjespiet. Dat woord mag ze natuurlijk niet gebruiken, dat is discriminerend. Maar zo bedoelt ze het niet. Echt niet.

Nog even wachten tot hij helemaal weg is, dan pas maakt ze de deur open. Voorzichtig schuifelt ze achter een rollator de kamer door, de kille gang in. Ze durft nu het licht aan te doen. Er is toch niemand meer in de buurt die kan zien dat er wél iemand is.

Om de deur open te maken moet ze even zonder houvast staan. Dat gaat gelukkig elke dag beter. Maar vandaag is het een dag dat juist niets goed gaat. Toch zet ze door, en ze schuift de knip opzij. Ze draait de knop om en trekt de deur naar zich toe. Meteen ligt er een plat pakket op haar voeten. Het weegt niet veel, maar het doet toch pijn. Met haar linkerhand raapt ze het platte pak op. Haar hand beeft als ze de kartonnen doos in het mandje van de rollator zet.

Handig ding, maar ze haat het. Op haar leeftijd is het niet voor de hand liggend dat je zoiets nodig hebt. Maar ja, het is toch een handig hulpmiddel. Vooral omdat ze zichzelf wil redden. Geen hulp van anderen. Dat heeft al te lang geduurd. En de pijn in haar rechterbeen en -arm? Och, die valt te dragen. De pijn in haar hart is vele malen erger. Daar past geen verband op en helpen geen pijnstillers voor. Ook de rollator staat daarbuiten.

Langzaam gaat ze stapje voor stapje terug naar de verwarmde kamer. Daar legt ze het pakketje op de kleine, vierkante eettafel. Voor ze het open gaat maken, moeten de overgordijnen dicht. Pottenkijkers kan ze daar niet bij gebruiken. Wat is ze het laatste jaar veranderd. Vroeger – dat is ruim een jaar geleden – stond ze nog onbevangen in het leven. Dat is voorbij sinds die dag. Die mistige dag in november.

En vandaag? Vandaag is precies zo'n dag. Ze weet wel waarom alles mislukt op deze dag. Alles is precies zoals toen. Alleen zit ze nu verscholen in een huis achter de zeedijk. Verstopt voor iedereen. Maar misschien verstopt ze zich het meest voor zichzelf.

De overgordijnen zijn gesloten, nu nog een lamp aandoen. Dan is het moment aangebroken. Ze kan het niet langer uitstellen. Vreemd, ze verlangt er heel erg naar om te zien wat er in het karton verpakt zit. Ze weet het natuurlijk wel, want ze heeft het zelf besteld. Maar toch.

Het licht boven de eettafel brandt als ze er met kleine, voorzichtige stapjes naartoe loopt. De schaar lag al klaar. Die heeft ze nodig, anders krijgt ze het niet open. Zeker nu ze alleen haar linkerhand maar ter beschikking heeft wat dat betreft. Om met haar rechterhand het handvat van de rollator vast te houden, dat gaat net en nog niet zo heel lang. Dat was weer een vooruitgang die ze geboekt had, nadat ze hier is gaan wonen.

Nu kan ze echt niet meer wachten om de verpakking open te maken.

'Rustig,' fluistert ze en ze bijt haar tanden in haar onderlip, zo hard dat het pijn doet.

Ze moet het rustig doen, want ze wil het er wel graag heel uit halen. Anders moet ze het nog een keer overdoen. En dan moet er weer een pakjespiet aan te pas komen. Dat wil ze graag voorkomen.

Ze haalt diep adem en schuift de schaar tussen het plakband. Het is zo onhandig om het links te doen. Eigenlijk zou ze het intussen moeten kunnen. Ruim een jaar oefent ze al. Eerst in het revalidatiecentrum en nu alweer een halfjaar hier.

Het zweet breekt haar uit. Meer uit angst dat ze het kapot

zal maken, maar ook omdat ze bang is om wat ze te zien zal krijgen.

Opeens weet ze niet meer of dit wel zo'n goed idee was. Waarom doet ze dit? Zal ze het pakket dicht laten en ergens in een kast leggen? Tot ze het wel aankan?

Even stopt ze. Ze kijkt naar de muur waar een spijker wacht. Een muur die verder nog leeg is.

Daar wilde ze het toch hebben? Daarom heeft ze het toch besteld?

'Vooruit, meid. Doorzetten. Dan...'

En dan is het zo ver open dat ze de inhoud eruit kan halen. Nu trillen haar handen nog erger dan net.

Haar linkerhand schuift in de doos en haalt het schilderij eruit. Een foto op canvas.

Even stukt haar adem en is binnen ook alles mistig.

'Daar zijn ze...' fluistert ze dan.

Ze wrijft de tranen uit haar ogen en kijkt. Nu branden haar ogen en brokt het in haar keel.

Vanaf de tafel kijken twee vrolijke gezichten haar aan.

'Vincent... Mijn liefste. En mijn kleine mannetje. Levi. Mijn schatje...'

Een jonge man met donkerblond haar en een ringbaardje houdt een kind vast. Het jongetje is net drie jaar. Op zijn verjaardag is deze foto genomen. Toen was alles nog mooi. Het leven lachte hun toe.

En dan stromen de tranen over haar wangen. Ze houdt ze niet meer tegen. Dat gaat niet bij het zien van haar geliefden.

Ziezo. Hij heeft weekend. Alles is prima verlopen deze eerste werkweek. En vanavond gaat hij naar de verjaardag van Robbin. Gezellig bowlen met een hapje en een drankje. Robbin is een van zijn vrienden. Vanaf de middelbare school hebben ze een hechte vriendengroep. De laatste tijd komen ze minder bij elkaar omdat hun levens veranderen. Drie van de zes hebben verkering, dan worden de prioriteiten anders. Twee zijn gaan studeren en wonen niet meer op het dorp. Zo groeien ze uit elkaar. Verjaardagen houden ze nog wel bij, zoals vanavond.

Maar nu gaat hij eerst naar huis om zich om te kleden. Voor het eten een rondje hardlopen om het dorp. Zijn vrienden gaan bijna allemaal op zaterdagmorgen sporten of naar de fitness. Dat zit er voor hem nu eenmaal niet in, dus doet hij het op zijn manier. Vandaag zal dat prima gaan, het weer is goed. Er is niet te veel wind en het is droog. Gelukkig was de mist maar van korte duur. Dat vindt hij zo benauwend. Beklemmend eigenlijk. Alsof je gevangen zit. Er zijn geen ramen en de deur is niet te vinden. Het slaat altijd op zijn keel. Dat komt natuurlijk door de verhalen die hij van zijn moeder gehoord heeft. De reden waarom zij zijn moeder is geworden en haar man zijn vader. Meestal denkt hij daar nooit meer aan. Dit is normaal, er is geen ander leven. Maar op een dag als er dichte mist is, komt het meestal bovendrijven.

Wat raar dat hij daar nu aan denkt. De mist is al lang en breed verdwenen. De zon schijnt nu en dan. Het is een mooie herfstdag. Daar hoort geen gepieker bij. Dat helpt ook niet en slaat dus nergens op.

Als hij de warme keuken binnenstapt, vergeet hij dit dan ook meteen. Hier word je warm vanbinnen.

Zoals altijd ruikt het weer verrukkelijk. Zijn moeder is een echte keukenprinses. Zonder al te veel liflafjes maakt ze

altijd een lekkere maaltijd klaar.

‘Ben je over een halfuur terug? Dan kunnen we aan tafel.’

Ze kijkt hem aan en veegt tegelijk een haarlok uit haar warme gezicht.

‘Waarom zo vroeg vandaag? Moet u onverwacht weg?’ vraagt hij met de deurkruk al in zijn hand.

‘Rianne komt vanmiddag.’

‘O... Gezellig...’

‘Klopt. Ik ben blij om de kleine meid weer eens te zien.’

‘Snap ik. Ik zal opschieten.’

Even later rent hij de hoek om, de Kerkstraat in. Vandaar moet hij schuin naar boven om op de dijkweg te komen. Er zijn nog geen tien minuten om als hij het huis achter de zeedijk ziet staan. Hij gaat langzamer lopen en kijkt opzij. Het is een klein, wit huis dat tussen de dijken weggedoken zit. Alsof het verstoppertje speelt. Nou, die bewoonster doet dat in ieder geval wel.

Bij de ingang van het smalle weggetje naar het huis staat een zilvergrijze stationcar. Er stapt een dame uit die naar de brievenbus loopt. Ze haalt er post en folders uit. Met de stapel in haar handen gaat ze weer achter het stuur zitten.

Bezoek voor Vivian, bedenkt hij. Ze krijgt bijna nooit bezoek, zeggen de mensen. Vandaag dus wel en het is geen onbekende, want die zou dit niet doen. Deze vrouw is een mevrouw. Ze ziet er piekfijn uit. Keurig kapsel, nette jas en mooie schoenen. Niet dat hij daar speciaal op let, maar het valt op.

Zonder dat hij er erg in heeft, is het hardlopen overgegaan in de wandelpas. Is hij net zo nieuwsgierig als zijn dorpsgenoten? Wil hij ook meer over de geheimzinnige bewoonster weten? Hij weet al meer dan de rest, want iedereen heeft het over ‘de bewoners’. Hij weet dat er een bewoonster is die Vivian heet. Maar verder is hij ook niet gekomen. Of... Wacht even. Misschien is ze dit? Toch geen echte jongedame.

Ze liet hem mooi staan voor de deur met zijn pakket. Wat zou erin gezeten hebben? Alsof dat belangrijk is. Hij doet niet anders dan pakketten ophalen en afleveren. Bij niet één heeft hij dit gedacht. Wat maakt het uit? Als hij zijn werk maar goed doet.

Eigenlijk is het supersaai werk. En het is ook nog eens een race tegen de klok. Mensen zie je bijna niet en hen spreken al helemaal niet. Niet dat hij daar tijd voor heeft. Nee, dit werk zal hij geen jaren volhouden. Hij gaat volgende week al uitkijken naar iets anders. Op z'n gemak, tot hij Het gevonden heeft. Wat Het is, weet hij zelf niet eens. Maar wie weet loopt hij er opeens tegenaan. Je weet maar nooit. Het leven zit vol verrassingen.

Zijn leven in ieder geval wel. Vanaf dat hij klein was al. Dat was geen leuke verrassing. Hij weet er eigenlijk niets van, alleen door de verhalen en de foto's die er zijn. Daardoor weet hij dat hij een andere vader en moeder had. Bij hen was hij de oudste, hier werd hij de jongste. Toen hij bij deze ouders in huis kwam, kreeg hij er een oudere zus bij: Rianne. Zij is intussen getrouwd en heeft een dochttertje van twee jaar. Een heel lief, klein kindje. Rianne is altijd een grote zus voor hem geweest. Nooit heeft hij gemerkt dat ze jaloers op hem was omdat hij er opeens was. Zij is vijf jaar ouder. Net te veel om samen dingen te gaan doen op hetzelfde niveau. Hij moest alles nog ontdekken wat zij al gevonden had.

Straks komen ze. Eindelijk. Ze komen veel te weinig, vindt hij. Hij weet dat zijn moeder daar verdriet van heeft. Maar tegelijk is ze altijd heel nuchter. Het is een jong gezin dat moet werken om alles te kunnen betalen. Dat was en is bij haar ook altijd zo geweest. Toch zou ze bijvoorbeeld ook weleens op Loïs willen passen. Maar dat gaat niet, want zij moet zelf werken. En Rianne en haar gezin wonen net te ver weg om er even naartoe te gaan. De enige mogelijkheid om op de kleine te passen zou op zaterdag of zondag zijn. Nou, als hij straks een goedbetaalde baan heeft, brengt hij zijn moeder naar de stad. Dan kan ze met de kleine op stap...

Als hij van de ene dijk naar de andere overgestoken is, zet hij de gang er weer in. Anders komt hij niet op tijd voor het eten.

Robbin heeft twee banen gehuurd bij het bowlingcentrum. Zo zijn ze met twee groepen om te strijden wie de meeste punten zullen behalen. Naast de vriendinnen van de drie vrienden

heeft Robbin nog een paar meisjes uitgenodigd die bij hem in de studentenflat wonen. Zo zijn ze bij elke baan met zes personen. Drie jongens en drie meiden.

Na het eerste rondje gooien heeft een van die meisjes de meeste punten behaald. Bij Jeremy lukt het niet zo goed, al vindt hij het wel leuk om te doen.

‘Nou Hiawatha, je kunt het!’ roept ze hem toe als hij aan de beurt is.

‘Hiawatha,’ reageert hij geschokt.

‘Ja, je lijkt zo uit een indianenfilm gestapt. Kom je uit de bushbush?’

‘Goed geraden,’ zegt hij zonder naar haar te kijken.

Hij gooit met een nijdige beweging de grote bal de gladde baan op.

Hiawatha. Die stond volgens hem in de *Donald Duck* die hij vroeger bij Robbin las. En... wat nog erger is, is de vergelijking met zijn...

Wat is dat voor een griet? Dat heeft nog nooit iemand tegen hem gezegd. Hij voelt zich hier niet prettig bij. Ze doet zo uit de hoogte alsof zij iets bijzonders is. Zij leert en hij werkt.

Voor hij verder kan piekeren, gaat er een gejuich op. Alle kegels liggen omver. Hij heeft een strike gemaakt.

Met een diepe buiging ontvangt hij het applaus.

‘Proficiat, Hiawatha. Jammer dat je je veer verloren bent.’

‘Jij bent zeker de leukste thuis,’ reageert Jeremy, terwijl hij het meisje strak aankijkt. Hij moet zich inhouden, want hij voelt drift omhoogkomen. Grapjes vindt hij leuk, maar dit lijkt op treiteren. En daar heeft hij een hekel aan. Het doet pijn in zijn hart. Dat kan ze natuurlijk niet weten, maar toch...

Ze buigt zich naar hem toe. ‘Voel je je aangesproken, indianenjongen? Ik vind jou helemaal te gek.’

Door het lawaai van de bowlingballen om hen heen en de muziek die door de speakers komt, kan alleen hij haar verstaan. De eerste keren deed ze het zo dat degenen die naast hen stonden mee konden luisteren. Nu is het echt alleen voor hem bestemd.

Het begint te suizen in zijn oren.

Niet doen, man, niet doen. Het is een meisje, houd je handen thuis.

Op deze manier probeert hij zichzelf in de hand te houden terwijl hij de zaal uit loopt. Even bij de toiletten zijn handen wassen en koud water in zijn gezicht kletsen. Afkoelen moet hij. Letterlijk, anders gaat hij vanavond door het lint en dat wil hij niet. Hij moet niet degene zijn die het feestje van Robbin verziekt. Al komt het door haar. Maar dat gelooft geen hond.

Misschien is het beter om naar huis te gaan. Niet terug naar binnen waar zij nog is. Het zijn niet alleen de woorden die ze gezegd heeft. Maar het is meer. Ze duwt hem van zich af, maar ze trekt hem ook naar zich toe met haar ogen. Geelgroene ogen. Heel speciaal. Alsof een wilde kat hem aankeek en toen... Nee, dat wil hij niet. Zij kan hem vermorzelen met haar woorden. Maar ook...

Indianenjongen. Dat klonk niet denigrerend, meer strelend. En toch? Hij wil zo niet genoemd worden. Dat moet hij haar zeggen zonder boosheid. Daar stangt hij haar juist mee. Hij moet laten weten waar hij voor staat. Dat is hem zijn leven lang geleerd door zijn ouders. Hij mag er zijn zoals hij is.

Maar nog nooit heeft hij zich zo anders gevoeld als vanavond.

In de spiegel boven de wasbak kijken twee bijna zwarte ogen hem aan. Daarboven zit een gitzwarte haardos die glanst in het lamplicht.

Ik lijk op mijn moeder, mijn echte moeder... Huata...

‘Kom je nog?’ roept Robbin hem terug naar de werkelijkheid.

‘Hoezo?’

‘Jij bent weer. Probeer nog een strike, dan ben jij de winnaar van de avond.’

‘Jij bent het feestvarken. Ik niet.’

‘Is er iets? Ben je niet lekker of... kon Stefanie haar mond weer niet houden? Dat is zo’n ongelooflijke flapuit.’

‘Stefanie?’

‘Wat heeft ze gezegd?’

Jeremy trekt onwillig met zijn schouders. ‘Och... laat maar. Ik kom.’

‘Je moet haar niet serieus nemen. Ze is zo gek als een deur en meent het niet zo erg als het lijkt.’

Zonder antwoord te geven loopt hij achter Robbin aan naar de zaal waar het geluid over hen heen buitelt.

‘Goed getimed,’ verwelkomt Stefanie hem.

Zijn volgende gooi is een mislukking, de bal rolt in de goot. Bij de tweede poging heeft hij vijf punten.

Aan het eind van het spel is hij derde. Dat komt alleen door de strike die hij gehaald heeft.

De hele groep ploft neer in een hoek van de zaal waar een paar banken tegenover elkaar staan. Daar krijgen ze nog drinken en een snack aangeboden. Stefanie heeft het voor elkaar om naast Jeremy neer te vallen.

‘Ik vind het zo leuk dat ik jou hier tegengekomen ben. Mag ik met je mee naar huis?’

Haar stem klinkt smekend en haar ogen verdubbelen dit.

‘Nee,’ reageert hij alleen kortaf.

‘Waarom niet? Ik wil je beter leren kennen,’ laat ze er nog op volgen als ze aan zijn gezicht ziet dat hij het meent.

‘Misschien wil ik dat wel niet.’

‘Heb je iets tegen mij?’

Bij deze laatste vraag draait ze haar hoofd tot vlak voor zijn gezicht. Zodoende kijkt hij recht in haar ogen. De blik erin maakt dat zijn hart sneller gaat kloppen. Er zit een vuur in dat overslaat naar hem.

‘Houden we wel contact?’ vraagt ze dan opeens heel zacht vlak bij zijn oor.

‘Wat verwacht je daarvan?’

‘Ik wil meer van je weten. Jij bent anders en ik wil erachter komen waarom. Dat vind ik spannend.’

‘Sorry, ik ben supersaai. Ik ga niet uit. Ik werk omdat het nodig is.’

‘Maar waarom zie je er zo uit? Waar kom je echt vandaan?’

‘Ik ben hier geboren en getogen.’

‘Dat geloof ik niet.’

Zondagmorgen staan er twee auto’s voor het huis bij de zeedijk. De grijze stationcar staat er al vanaf het eind van de

zaterdagmorgen. Een glanzende, donkerblauwe Mercedes is er vlak voor het avondeten naast geplaatst. Dat is nog nooit gebeurd zolang de nieuwe bewoners er wonen.

In de ruime woonkamer zitten drie mensen om de ontbijt-tafel. Een man met donker haar, maar aan de slapen is het grijs. Door een bril met een donker montuur kijkt hij naar de overkant van de tafel. Daar zit een dame met een keurig opgestoken kapsel. Naast haar zit een jonge vrouw met rood-blond haar dat ze in een knot op haar hoofd gespeld heeft.

‘Het is zover, Vivian. Vandaag moet je door de zure appel heen bijten. Het moet er toch een keer van komen. Je kunt niet heel je leven binnen blijven zitten. Wij gaan met je mee. Het heeft nu lang genoeg geduurd.’

‘Pap, ik kan het niet. Echt niet.’

‘Je wilt niet,’ reageert hij streng.

De jonge vrouw legt de vork waar nog een stukje brood aan zit terug op haar bord. Ze kan geen hap meer door haar keel krijgen. Haar vader dwingt haar om mee naar buiten te gaan. En niet alleen om een stukje in haar tuin te wandelen. Nee, ze moet mee in zijn auto, samen met haar moeder. En dan naar de kerk die hier midden in het dorp staat. De toren heeft ze al vaak genoeg gezien en de klok hoort ze elke dag luiden om twaalf uur en om acht uur in de ochtend en avond. En op zondag twee keer. Tien voor tien begint de eerste keer op de zondagmorgen. Over een halfuur is het zover.

‘Maar ik kan niet zonder dat ding lopen en dat wil ik dus niet,’ zegt ze na een kleine stilte met een felle blik in haar grijsblauwe ogen.

‘Je geeft mij een arm en dan komt dat helemaal goed,’ zegt haar moeder resoluut.

Vivian geeft geen antwoord, ze kan niet tegen die twee op. Maar binnen in haar hart stormt het. Boosheid voert de boventoon. Niet alleen tegenover haar doorzettende ouders, maar ook tegen de Heere God.

Waarom moest haar dit overkomen? Waarom moesten...?

Haar ogen gaan naar de foto aan de muur.

Ze kan niet verder zonder hen. Maar het moet.

Soms schreeuwt ze haar ellende uit. Dat kan omdat ze

hier alleen woont en er niemand is die haar kan horen. De Bijbel ligt ergens achter in een kast. Daar heeft ze eigenlijk geen boodschap meer aan. Haar leven is kapot. Verscheurd.

Maar haar vader had daar geen boodschap aan. Hij had er zelf eentje meegebracht waar hij gisteravond na het warme eten uit gelezen had. Nu pakt hij het boekje weer beet en bladert erin.

Hoe kan hij? Hij is toch ook zijn kleinkind en zijn schoon-zoon verloren? Wat dat betreft kan ze beter met haar schoon-ouders opschieten. Die begrijpen haar beter.

Op de achtergrond van haar brein hoort ze de lage stem van haar vader woorden vormen.

‘Uw woord is een lamp voor mijn voet... Ik ben gans zeer verdrukt, HEERE! Maak mij levend naar Uw woord...’

Verdrukt. Ja, dat is ze. Waarom?

Automatisch vouwt ze haar handen tijdens het dankgebed dat haar vader uitspreekt.

‘O HEER’, wij danken U van harte... Doch geef, dat onze ziele niet aan dit vergank’lijk leven kleev’...’

Meer hoort ze niet. Een snik welt op in haar keel.

Vergankelijk. Daar weet ze helaas alles van, dat het leven vergankelijk is. Raar woord eigenlijk.

‘Kom meisje, we gaan.’

Met tegenzin steekt ze haar armen in het korte wollen jasje dat haar moeder aangeeft. Tussen haar ouders in loopt ze naar de donkerblauwe Mercedes. Ze mag op de passagiersstoel zitten. Haar moeder gaat achterin. Even later zoeven ze door de smalle straten van het rustige dorp. Er lopen al mensen op z’n zondags over de trottoirs.

Haar vader parkeert zo dicht mogelijk bij de ingang van de kerk. Toch moeten ze nog een stukje langs de Ring lopen die midden in het dorp om de kerk is aangelegd. Het pad naar de ingang ligt tussen twee huizen in. Een frisse wind maakt dat ze huivert. Maar ze weet dat het niet alleen van de wind is. Het is ook de spanning.

In de kerk speelt het orgel. De koster heet hen welkom en zegt dat de plaatsen vrij zijn. Op de bank voor de achterste nemen ze plaats. Ze zit dan tussen haar pa en ma in. Net

als vroeger toen ze als klein meisje meeging. Boven hen is het orgel, zodat ze het alleen kunnen horen, maar niet zien. Ver voorin staat de preekstoel als een torentje in het midden. Links en rechts daarvan zijn nog zijbeuken die zij niet kunnen zien behalve de voorste banken. Maar de dominee is voor allen te zien.

Mensen lopen langs en nemen bewust plaats, al zijn de plaatsen vrij. Zo te zien gaat iedereen toch zitten waar ze dat altijd doen.

Zouden zij op iemands plaats zitten? Vivian vraagt zich dit af terwijl ze ouderen en jongeren voorbij ziet komen. Er zijn ook een paar kinderen bij, maar niet veel.

Het is ook maar een kleine kerk vergeleken bij die welke zij gewend was. In een stad is dat natuurlijk anders dan op een dorp. En dit is ook maar een kleine gemeenschap met meerdere kerken. Dat wel. Vier, met de rooms-katholieke kerk meegeteld.

Opeens staat er een vrouw van ongeveer vijftig jaar voor haar en knikt naar haar en haar ouders. Daarna gaat ze pas zitten. Een jonge man die achter haar aan komt, doet hetzelfde. Vivian kan haar ogen niet van hem afhouden. Wat heeft die jongen zwart haar. Zulk diep zwart haar en zo glanzend heeft ze nog nooit gezien. Die is vast geadopteerd, dat zie je meteen, constateert ze.

De vrouw kijkt haar vriendelijk aan. Moederlijk. Hij kijkt maar heel vluchtig.

Dan houdt het orgel op met spelen en is het stil. De dienst gaat beginnen.

Het prikt achter haar ogen.

Hoelang is het geleden dat ze dit mee heeft gemaakt? Toen was alles nog heel. Toen zat ze naast Vincent. Levi was naar de crèche. Toen kon ze nog zingen van Gods goedertierenheid. Maar nu...?



Wie woont er in het huis achter de zeedijk?

Op een mistige dag moet Jeremy een pakje afleveren bij een huis waarvan hij niet weet wie er woont. Er staat een naam op van de geadresseerde, ene Vivian, maar dat zegt hem niks. Ook de andere dorpsbewoners hebben geen idee wie deze vrouw is en hebben haar nog nooit gesproken. Waarom woont zij daar zo afgezonderd?

Het afleveren van dit pakketje is het begin van een reeks gebeurtenissen waarbij zowel Jeremy en Vivian als hun families en vrienden betrokken raken. Vivian blijkt een heftig verleden te hebben en is daardoor erg op zichzelf. Zal het Jeremy lukken om Vivian uit haar isolement te halen?



Jetty Hage is een vaste auteur van de Citerreeks. Ze schrijft sfeervolle romans met interessante en hartverwarmende personages. Eerder verscheen van haar onder andere het tweeluik *Een grijze parel* en *Een kleine diamant*.

